

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Lektorica
Ivana Krmpotić

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2025.
siječanj, Zagreb, 2025.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-5998-13-6

D
V
MOORE
J
INNA
I
C
A

Prolog

Trebala je to biti samo još jedna subota u nizu, koju sam htjela provesti s prijateljicama u klubu, na maskenbalu, pretvarajući se da sam netko drugi.

Jedno piće, drugo, treće...

Nismo imale granicu, zabavljale smo se; mlade, otkačene i vesele. Georgina je imala pozivnice za nas četiri. Čak nam je osigurala i separe, pa smo zauzele svoja mjesta, ne tražeći po prepunom klubu konobara jer nas je cuga već čekala.

„Mora da si dobra s vlasnikom ili si dobila na lotu pa nas častiš?” zezale smo Georginu.

„Kako god, uživajte, curke, samo jednom imamo dvadeset pet godina!” Pjevale smo, plesale i ludo se zabavljale. Muškarci su se okupili oko našeg separea i gledali nas, a mi...

Mi smo upijale te poglede i osjećale istinsko zadovoljstvo zbog bezbrižnosti i mladosti.

Moja crna perika sa šiškama činila me neprepoznatljivom, pa sam si dala oduška. Zavodila sam plesom, senzualno se izvijala i pjevala na sav glas. Ipak, moja obična crna haljina bez naramenica bila je nezgodna, pa mi je klizila preko grudi i ostavljala ih izložene pogledima. No nije mi smetalo, plesala sam i dalje s curama, a Kat se u jednom trenu našla na stolu i zabavljala okupljenu masu.

Maisy ju je povukla dolje, pa smo sve tri pale u separe i nastavile se glasno smijati. Sve nam je bilo smiješno, glazba je bila savršena, društvo odlično, energija zarazna.

Kamo sreće da sam znala da će mi ta večer promijeniti život iz korijena.

„Onda, cure, jeste li našle nekog kandidata kojeg biste po-vele kući kasnije?” upita Georgina, pogledom prelazeći preko mase.

„Hm, ne baš, gledala sam uglavnom u dno čaše”, našalim se, iako osjećam duboku zagrijanost u venama i obrazima. Ipak, nemam mučninu. Znam svoju granicu. Kat izgleda sumnjivo, a posebno kad ustane i prstom pokaže na tipa ispred sebe.

„Ti! Da, ti. Dođi ovamo. Želim se ljubiti s tobom!” naredi mu i samo tako ga pogura u separe te se počne ljubiti s njim.

Ne mogu suspregnuti smijeh, kao ni Georgina i Maisy, ali pustimo ih da rade što žele, a mi nastavimo komentirati de-čke.

„Onaj plavi nije loš! Pogledaj ga, Maisy, tvoj tip totalno.”

„Mmmm, ne znam zašto, al’ u posljednje vrijeme palim se na ćelavce, obrijane i totalno opasne”, prede dok zuri u nabil-danog tipa naspram našeg separea. Stavi prst u usta i glasno cokane.

„Da okušam sreću?” upita Georginu i mene.

„Što se mene tiče, samo naprijed. Ja se ostajem družiti s bo-com vode.”

Zagrlim bocu i privijem je na grudi te tako izazovem smijeh svojih cura. Maisy izvuče ruž iz torbice i nanese sloj na usne te popravi periku.

„Onda sam spremna za napad.”

Nismo ovo često radile - nismo hvatale tipove i ševile se s njima u toaletima. Ipak, voljele smo upoznavanja, flert i za-bavu. Tu i tamo malo ljubljenja s nekim zgodnim tipom nije smetalo, jer smo znale da tu negdje, za svaku od nas, postoji onaj pravi.

Pratim je dok samouvjereno pristupa tipu, a on spremno položi ruku na njezina leđa.

Bravo, Maisy!

„Zbilja nećeš piti ništa osim vode?” upita me Georgina.

„Ne, dosta mi je”, pokažem rukom na svoju bocu.

Glazba odjednom postane glasnija i žešća pa se naslonim da odmorim noge u visokim štiklama. Masa ljudi gura se oko separea, Georgina pijucka svoj koktel i poskakuje na mjestu, kad osjetim kako je vrijeme za toalet. Pokažem Georgini kamo idem i zahvalim Bogu što gužva nije prevelika.

Brzo dođem na red i još se brže vratim u separe, dobra vibra naprosto me vuče k curama. Georgina je još uvijek sama, a Kat i Maisy još su sa svojim novim prijateljima. Glazba je nešto laganija, pa zaplešem zatvorenih očiju.

„Harper, Isuse!” Georgina mi se odjednom oglasi kraj uha, pa se prestrašim i naglo je pogledam.

„Koji vrag? Nemoj to raditi!”

Njezina se ruka nađe na mojoj i stisne je. Unese mi se u lice i nagne glavu.

„Pogledaj preko mojeg lijevog ramena. Tip stoji i kao predator zuri u tebe već pet minuta. Čovjek ne trepće.” Ozbiljno nakosi glavu i odmakne se da imam pogled na tog tipa.

„Kako znaš da gleda baš u mene?”

„Pogledaj i uvjeri se. Gledala sam ga s nadom da će pogledati u mene jer je... Isuse Bože... Isuse Bože...”

Oči usmjeri prema nebu, a znam da ne spominje Boga uzalud. Sigurna sam da je i tip božanstven. Imamo sličan ukus, stoga joj vjerujem.

„Hajde, pogledaj ga ako se usudiš. Kunem ti se da će ti gaćice same spasti niz noge.”

„Budalo”, procijedim na njezin izazov i iza nje potražim tog božanstvenog tipa.

Pogled mi se istoga trena susretne s njegovim.

Zuri. Ne samo da zuri.

Pilji.

Promatra.

Probija.

Svjetla u klubu izmjenjuju se u bojama pa ne vidim sve, ali osjećaj njegova pogleda toliko je postojan, da mi postaje neugodno.

Da, božanstven je.

„Uistinu ne skida pogleda s mene.”

„Zuri i ti u njega, Harper, ne budi kukavica! Pogledaj kako mu stoji odijelo, pogledaj mu lice. Zgodan je toliko da bih ga štovala...”

„Samo mi se čini da nije baš čist, Georgina. Samo pilji. Drži čašu u ruci i zuri. Nije se ni nasmiješio niti je sklonio pogled sve ovo vrijeme.”

Znam to jer fokusiram njegov pogled. Usmjeren je isključivo na moje lice. Čini mi se da ima plave oči, iako mu je u pogledu nešto mimo interesa. Ne mogu iščitati što, nešto što zrači i privlači, ali i straši.

„On nije poput dečki s kojima zabrijemo, Georgina. On je... Muškarac. I to onaj koji ima namjeru napasti i ne odstupiti, sve dok žrtva ne popusti”, izgovaram kao da znam što govorim.

Tako se ne izražavam, ovo govori netko drugi iz mene. Nisam nikad imala doticaj s *muškarcima*, samo s dečkima svojih godina. Zabave, izlasci, kino i seks. Tri duže veze za koje sam znala kako neće trajati vječno. Nisam se, naime, zaljubila toliko da sam poželjela da trajemo... Zauvijek.

Ne mogu spustiti pogled s njega, nešto mi govori da će tako uočiti moju slabost. Tek neznatno pomaknem pramen perike s lica i popravim šiške, no i dalje imam muškarca na oku.

„Jebote, Harper, nasmiješi mu se!”

„Nema šanse, G. Nema šanse. Time bih mu dala poticaj.”

„Namigni mu”, ponovno me potakne.

„Nikako.”

„U redu, ali znaj da će onda on odigrati na svoj način.”

Njezine riječi malo me uznemire i izbiju zrak iz pluća. Pod pogledom ovog muškarca i kisik je teže udahnuti.

Usta su mi suha i žude za tekućinom.

„Molim te, daj mi svoj koktel”, kažem Georgini koja je sve vrijeme kraj mene i prati ovog muškarca.

Sada ne mogu piti vodu, trebam nešto za odvažnost. Uzmem, bez gledanja, čašu iz njezine ruke i iskapim. Muškarac koji stoji tek nekoliko koraka od našeg separea učini isto.

Kao da nam alkohol oboma daje hrabrost.

Ali što je sa mnom? Zašto hipnotizirano zurim u njega? Zašto ne mogu skloniti pogled?

Nije to više samo oprez, sad je i tiha želja.

Zašto me tako gleda?

Ispred svih, uočljivo i otvoreno, bez suzdržavanja?

Za minutu glazba utihne, a nekoliko zaštitara pojavi se oko našeg separea. Tada se dogodi nešto što nikad nisam vidjela ni doživjela u svojem životu.

Dečki u crnom odmaknu ljude dalje od našeg separea, raščiste prostor i daju muškarcu čist put prema meni.

Koji vrag?

Kao na nekog čudnom obredu... Promatrana sam, osjećam tuđu pozornost, ali najviše pogled muškarca koji upravo...

Isuse...

Upravo čini prvi korak prema meni. Ruke su mu sad prazne, ne znam u kojem je trenu spustio čašu jer sam ga gledala bez prekida. Tijelo mi uključi obrambene mehanizme i ja zakoračim unatrag, ali nemam kamo. Stol je iza mene i grubo pritišće moja bedra. Uspijem se rukama nasloniti na stol, kad se taj visoki i ozbiljni muškarac zaustavi ispred mene.

Gleda u moje oči, potom u moje usne i kosu. Analizira me, a ja ne znam što bih mu rekla. Još uvijek sam na oprezu. Znam da moram biti, ali pritom i paziti što ću reći. Georgina je tu negdje, osjećam je, ali udaljena je jednako kao i ljudi od nas. Sami smo nasred čistog prostora dok me on, poput životinje, procjenjuje.

Gledam plavetnilo njegovih bistrih očiju. Nije pijan. Uredan je i veoma, *veoma* lijep. Na čelo mu pada nekoliko pramenova zlatno-smeđe kose, a kratka trodnevna brada i nekoliko bora oko očiju odaju njegovu zrelost. Odjednom me njegovi prsti

dirnu po čeljusti i okrenu mi glavu lijevo pa desno, veoma lagano.

Ne dišem i ne govorim.

„To si ti”, sve je što izađe iz njegovih usta.

Glas mu je ozbiljan i neopisivo hrapav, dubok. Njegov izraz lica mijenja se kao da je nešto spoznao i on...

Smiješi mi se! Kao da gledam drugog čovjeka ispred sebe, ne mogu se načuditi njegovoj promjeni. Gleda me kao da me poznaje, smiješi mi se kao da mu se sviđam.

Ne mogu mu ne uzvratiti osmijeh.

Nešto je u njemu čudno i tužno i tjera me da mu udovoljim.

Zbunjena stojim ispod njega dok me dira po licu.

Ne znam kako ovaj trenutak izgleda ljudima oko mene, ali u jednom trenu začujem Maisy kako me doziva:

„Harper!”

Taj zvuk naglo preuzme moju pozornost i nakon toliko minuta prekinem pogled koji sam držala na plavim očima. Pogledam lijevo prema njoj, a on digne ruku i usmjeri lijevo kao da zaustavlja Maisy.

„Sto tisuća dolara.” Muškarac me natjera da ga ponovno pogledam u oči kad mu začujem glas.

„Molim?” zbunjenija sam nego prije.

„Za jednu noć”, doda dubokim glasom.

„O čemu ti?”

„Sto tisuća dolara za jednu noć s tobom.”

U trenutku kad moj mozak shvati da mi nudi novac kako bi me kupio ili kako bih mu prodala svoje tijelo na korištenje, osjetim u isti mah razočaranje i ljutnju.

„Ja nisam kurva!” procijedim s porivom da ga ošamarim, ali ne činim to. I dalje sam pokorena pogledom koji je toliko... Jak.

„Meni bi bila neprocjenjiva. Samo jednu noć. Ne bi to nikad zaboravila. Dat ću ti što poželiš.”

„Ne želim ništa, samo da... Samo da se makneš od mene”, osvijestim se konačno, a njegovi prsti maknu se s mog lica i posegnu u sako.

„Javi mi se. Što prije. Molim te.“

Potom posegne za mojom rukom, pomazi je i poljubi u n-dlanicu. Spusti karticu na moj dlan i šapne još jednom:

„Čekam tvoj poziv.“

Zadrhtim od tih riječi, kao da je siguran da ću to i napraviti. Ne pogledam karticu, ali je ne bacam. Ne znam ni sama zašto. Otvaram torbicu i tamo je pospremam dok se taj misteriozni stranac odmiče od mene. Konačno uzdahnem duboko, a u moj mozak kao da tim udahom dođe razum.

„Koji kurac je to bilo? Isuse, Harper! Ja sam mokra samo od gledanja“, obrati mi se Georgina, a ja zavrtim glavom.

„Ne znam. Nešto čudno, ne mogu ni opisati.“

Ne usudim se pogledati za njim, ne znam je li još uvijek tu negdje ili je otišao. Ne znam ni kako se zove. Zar je to bitno?

Ostavio je dojam na mene, pa iduća dva sata razmišljam samo o njemu.

„Onda, što ti je sve rekao?“ interesiraju se cure.

„Ništa posebno, pitao me da se nađemo.“

„Vau, ideš na spoj s tim tipom? Jer, realno, Harper, ovo je nova kategorija tipova. To je kao da si dosad hodala s glumcem iz kazališta, a sad si odjednom sa zvijezdom iz Hollywoda.“

„Isuse, cure, nismo se ni upoznali. Neću hodati s njim, samo mi je rekao da mu se sviđam.“ Zadržavam za sebe sve druge riječi jer ih ne želim podijeliti ni s kim.

Dok cure naručuju nove ture pića, ja osjećam umor i želju da ova večer završi i da legnem u svoj krevet. Sve do odlaska osjetim nečiji pogled na svojem tijelu i jednostavno znam da pripada onom muškarcu.

Ipak, ovaj se put ne usudim potražiti ga pogledom.

Bojim se da bih pristala na sve što zatraži od mene.